

Side havde ønsket for saa vidt at gaa videre end det, der her foreligger, man havde ønsket at komme alle disse 7 000—8 000, der havde opbrugt baade den vedtægtsmæssige og den fortsatte Hjælp, til Hjælp, og man vilde gøre det en Gang for alle. Det ærede Medlem sigter her til det Forslag, der i Landstingets Udvalg blev stillet af Landstingsmændene Tvede og Laursen. Men om dette Forslag har jeg dels i Landstingets Udvalg, dels ved Forhandlingerne forleden i det andet høje Ting haft Lejlighed til at sige min Mening. Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at jeg paa eet Punkt har erkendt, at det havde et Fortrin: det tog alle, der har opbrugt baade den vedtægtsmæssige og den fortsatte Hjælp, med. Det nuværende Forslag undtager dem, der har opbrugt deres 3—4-aarige Maksimum, og dernæst dem, der i Løbet af to Aar ikke har haft 10 Maaneders Arbejde. De vil fremdeles blive henvist til efter Reglerne i Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924 at gaa til Hjælpeskasserne, men den Hjælp, de der vil faa, er en skønmæssig Hjælp. Det er Svagheden ved det, men de har denne Adgang. Vi havde ønsket at faa dem med, men det er ikke lykkedes. Paa dette Punkt indeholdt det konservative Forslag i det andet Ting et Fortrin.

Men om dette Forslag er i øvrigt at sige følgende. For det første, at det var politisk uigennemførligt, thi selv om Socialdemokratiet havde sluttet sig til det, havde det ikke en Gang haft Flertal i det andet høje Ting. Her gælder det samme, som det ærede Medlem, jeg tror, det var under Finanslovdebatten, med saa stor Styrke hævdede om Toldlovgivningen. Jeg husker ikke, hvad det var for et Udtryk, det ærede Medlem brugte, men Meningen var, at et Toldkompromis mellem de Konservative og Socialdemokraterne var en Taabelighed, alene af den Grund, at det var uigennemførligt, det kan ikke gennemføres i denne Rigsdag. Altsaa, selv om vi havde sluttet os til det konservative Forslag, havde det været politisk uigennemførligt.

Men selv om det havde kunnet gennemføres politisk, havde det været praktisk uigennemførligt — det har jeg paavist i det andet høje Ting, i Virkeligheden uimodsagt. Det gik ud paa, at der skulde indføres en obligatorisk Krisekasse for samtlige statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, samtlige statsanerkendte Arbejdsløshedskasser skulde yde et Bidrag dertil. Dertil var at sige, og dertil er at sige, at

det er meget tvivlsomt, om Lovgivningsmagten overhovedet kan paalægge private Institutioner — for det er jo alligevel Arbejdsløshedskasserne, selv om deres Forhold er lovordnede — en saadan Forpligtelse. Arbejdsløshedskasserne maatte desuden, naar de skulde gennemføre noget saadant, ganske sikkert holde Delegeretmøder eller Kongresser. Det vilde være et stort og vidtløftigt Apparat, som først skulde sættes i Scene, og hvis blot en eneste statsanerkendt Arbejdsløshedskasse nægtede at gaa med, vilde hele Sagen falde, saa kunde de Herrer Tvedes og Laursens Forslag ikke gennemføres.

Dette indsaa Landstingsmand Tvede i Virkeligheden ogsaa, thi under Forhandlingerne gjorde han to Indrømmelser. Han gjorde den Indrømmelse, at han godt kunde indse Vanskeligheden ved, at det var obligatorisk, og sagde, at saa kunde det jo være frivilligt. Men Følgen deraf vilde jo meget let blive, at det kun blev de daarligst stillede Arbejdsløshedskasser, der dannede en saadan Krisekasse, medens de andre lod være. Der blev endvidere sagt, at skulde et saadant Forslag gennemføres, kunde det i hvert Fald ikke være det, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremhævede som en Fordel: en Løsning een Gang for alle, en vedvarende Ordning, thi dertil krævedes en ganske anderledes Undersøgelse og Forberedelse. Spørgsmaalet er jo ikke nyt. Under Forhandlingerne i 1921 og 1924 og under Arbejdsløshedskassernes mange indbyrdes Forhandlinger har dette Spørgsmaal om en gensidig Forsikring af Arbejdsløshedskasserne Gang paa Gang været rejst. Der er jo imidlertid ganske overordentlig store Vanskeligheder at overvinde. Jeg tror, at en Udvikling i den Retning, som maaske i og for sig kan være tilstræbelseværdig, maa blive den naturlige Frugt af en organisk Udvikling, men mindst af alt tror jeg, det kan gennemføres ved en Lejlighedslov. Landstingsmand Tvede gjorde da ogsaa straks under Debatten — ja, han og hans Medforslagsstiller havde allerede skrevet det i Indledningen — den Indrømmelse, at saa kunde han ogsaa tænke sig en Tidsbegrænsning, men enhver, der gennemser dette Forslag, vil se, at en Tidsbegrænsning frembyder ogsaa uhyre Vanskeligheder. Der skulde, hvis det er obligatorisk — og Forslaget gaar jo ud paa, at alle skal være med — holdes Delegeretmøde for hele Landet, hvor Forslaget skulde vedtages, og saa skulde hele denne Ordning alligevel kun gælde et Aar